

Aartsdiocesane diakendag

Utrecht, 31 januari 2026

Zaterdag week 3, Gedachtenis van de H. Johannes (Don) Bosco

De storm op het meer waarover we zojuist hoorden in het Marcusevangelie is een beeld van onze tijd. We leven in een wereld vol onzekerheid: oorlogen, armoede, polarisatie, eenzaamheid. Veel mensen voelen zich stuurlaars. In het Evangelie zien we de leerlingen die in paniek raken wanneer de golven over hun boot slaan. Hun angst is herkenbaar; ook wij kennen momenten waarop het leven ons overspoelt met verlies en tegenslag, angst en onzekerheid en we ons afvragen waar God is. Maar juist in die kwetsbaarheid openbaart Jezus zijn goddelijke kracht en nabijheid door de storm tot zwijgen te brengen.

In de eerste lezing hoorden we over de innerlijke beroering van koning David, die door de profeet Nathan wordt geconfronteerd met zijn zonde. Juist doordat David zijn zonde erkent, mag hij Gods vergeving, Gods barmhartigheid ontvangen.

Vandaag vierten we ook de gedachtenis van de heilige Johannes Bosco, een priester die leefde in de stormen van zijn tijd: armoede, verwaarlozing van jonge mensen, morele ontwrichting. Don Bosco liet zich niet verlammen door de chaos van zijn tijd, maar werd een teken van hoop. Hij geloofde dat elke mens, hoe beschadigd ook, een kostbaar kind van God is.

Don Bosco leefde in een tijd waarin veel jongeren op straat zwierven, zonder werk, zonder opleiding, zonder toekomst. Hij zag niet alleen hun problemen; hij zag bovenal hun waardigheid. Hij zag in hen het gelaat van Christus. Hij gaf hen onderdak, onderwijs, werk, maar vooral: liefde. Zijn pedagogiek was revolutionair: geen straffen, geen harde hand, maar nabijheid, vreugde schenken, vertrouwen geven. Hij liet hen voelen dat zij in hun kwetsbaarheid, hun falen, door God bemind werden. Het leven van Don Bosco was een voortdurende beoefening van de werken van barmhartigheid, zowel lichamelijk als geestelijk.

De werken van barmhartigheid beoefenen: dat is een houding, een manier van leven. De werken van barmhartigheid maken de liefde van Christus tastbaar en zichtbaar in de wereld. In zijn apostolische exhortatie *Dilexi te* herinnert paus Leo XIV de Kerk eraan dat barmhartigheid geen bijkomstigheid is, maar het hart van het Evangelie.

De liturgische teksten van de diakenwijding –met name het wijdingsgebed – zijn van een grote theologische en spirituele rijkdom. Zij duiden aan en verklaren het wezen van het ambt van diaken in de Kerk. De kern is dat jullie als diakens in de goddelijke eredienst, de verkondiging en de liefdede werken bijdragen aan het leven van Christus' Kerk.

Tegen de achtergrond van de apostolische exhortatie *Dilexi te* van paus Leo XIV wil ik het verrichten van de geestelijke en lichamelijke werken van barmhartigheid van harte bij

jullie aanbevelen in jullie diaconale praktijk. Om met toewijding en vreugde Gods barmhartigheid te laten oplichten in een wereld die vaak zo onbarmhartig is.

Mogen jullie als diakens Gods barmhartigheid tastbaar en zichtbaar maken in eredienst, verkondiging en liefdewerken. En laten wij, net als Don Bosco, ons vertrouwen stellen in Maria, de Sterre der Zee, die ons veilig door elke storm leidt. Amen.